

Kókai János TÉRELMÉLET

Mennyire más volt gyermekkorom tere.

A fúvel benőtt, salakos föld
puha, ütésvédő talajt kapott.
Térdhorzsolásaim nem lennének.

A nyikorgó vashinták helyét
természetazonos játék vette át.
Biztonságosan repülnek az égre.
Tenyerem még rozsdás fémkapaszkodókhoz szokott.

A háromszintes vasrakétát elbontották,
rajta ostromoltuk a csillagokat,
estig kimaradva a szülői háztól.
Összevesztünk, ki legyen Gagarin,
aztán addig néztük a Göncölszekeret,
míg el nem hittük,
hogyan meglódul és leereszkedik az égről.

A ping-pong asztal repedésein úgy ugrált a labda,
mintha bíró igazgatná a meccset.
Dobhártyámon ott rezeg a koppanás,
ahogy a fémháló megghiúsította terveinket.

A focipálya színes, műanyag burkot kapott.
Kijelölve felező, tizenhatos, pontrúgás.
Sehol a szürke beton,
ahol a cselezéstől kifordult a térd,
és ha a jól sikerült támadás után
a lyukas kapuba lőttem a bőrt,
olyan messzire gurult,
hogyan azóta sem találom.

kép | flickr.com

